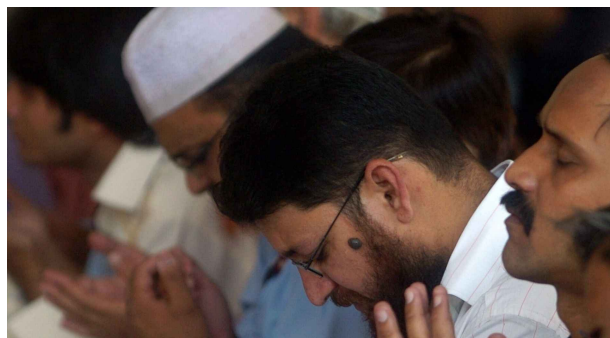

Synspunkt

Shia-muslim: Det betyder jihad i islam

Den store Jihad er den Jihad, som muslimerne udfører, når de kæmper mod deres egne lyster og begær ved at afholde sig fra de fristelser som hverdagen byder på, skriver Mohammad Al-Jizani. Foto: .

21. november 2007, kl. 11:00
Af Mohammad Al Jizani

Synspunkt: Begrebet Jihad bliver ofte misforstået, mener den shia-muslimske hejmmesideredaktør Mohammad Al-Jizani. Han forklarer begrebet her. Læs eller genlæs indlægget fra 2007

Synspunktet blev første gang bragt i 2007

Hvad er Jihad?

Et spørgsmål som ikke mange stiller, da mange tror, de på forhånd ved det og kender alle aspekterne af Jihad. Mange tror at Jihad er hellig krig, som er til for at udrydde de vantros eksistens.

Ordet Jihad, som er arabisk, kan oversættes til anstrengelse eller bestræbelse. Jihad i Islam er fordelt i to kategorier, den store Jihad og den lille Jihad, hvor den største belønning kan høstes ved at udføre den store.

Da man i Islam mener, at dette liv er en test samt en bro til det næste liv, er det derfor en selvfølge, at det menneske, som oprigtigt tror på Gud, vil være nødsaget til at anstrenge

sig i dette liv og dermed benytte sig af Jihad. Jihad er et så vigtigt emne i Islam, at shia-muslimerne har det som et af de 10 punkter af Islams grene.

De 10 grene (Furu Al-deen):

1. Bønnen (Salah)
2. At påbyde det gode (amr bel maruf)
3. Forbyde det onde (nahi an al munkar)
4. Almisse (Zakat)
5. Fasten (Sawm)
6. Khums (1/5 skat)
7. Anstrengelse (Jihad)
8. Valfart (Hajj)
9. At tage afstand fra profetens samt hans families fjender (tabbari)
10. Elske dem, der elsker profeten samt hans familie (tawwali)

Tit møder man nogle forhindringer og punkter i livet, hvor man står ved en skillevej og skal til at træffe et valg, om enten at gøre det ene eller det andet, det rigtige eller det forkerte, det mest rigtige eller det mindre rigtige. Man stiller sig selv spørgsmålet om, hvad det mest oprigtige ville være at gøre, og tit kender man på forhånd svaret, men ens egoistiske lyster formørker ens sind og sår forvirring, så man ikke ser tingene klart, og dermed får man svært ved at træffe det rigtige valg.

Den store Jihad

Det forholder sig sådan i Islam, at den store Jihad er den Jihad, som muslimerne udfører, når de kæmper mod deres egne lyster og begær ved at afholde sig fra de fristelser som hverdagen byder på. Denne Jihad kaldes på arabisk for Jihad Al-Nafs, som betyder anstrengelsen mod en selv, da man som tidligere nævnt skal bekæmpe ens egne egoistiske lyster.

Til dette kan jeg komme med et eksempel for, hvornår denne Jihad kan benyttes:

En vis person har en meget kort lunte, og vreden kan hurtigt koge over, derfor kan denne persons Jihad Al-nafs være den, at han/hun bekæmper sin egen vrede og overvinder den. En kamp som denne person måske skal kæmpe dag efter dag, og derfor ligger der stor belønning i det.

Forskellige former for JihadJihad bel-mall hvor mall betyder penge, da denne Jihad går ud på, at man bekæmper ens egen nærighed og uddeler en sum penge til de fattige eller til pengeindsamlingskampagner, som gavner ens eget eller andres samfund. Dette er igen en kamp som personen skal kæmpe mod sig selv, da det ikke er alle, der har det ligeså let med at hive pengepungen frem, derfor ordet anstrengelse (Jihad) kommer ind i billedet.

Jihad bel Qalam hvor qalam betyder pennen. Denne Jihad udføres ved brug af pennen, altså gennem ens ord. Man kan gennem ens ord bekæmpe uretfærdigheden eller udbrede den viden, man besidder. Pennen hos den rette forfatter er skarpere end det skarpeste sværd og mere effektiv end den kraftigste bombe. En bombes effektivitet daler efter eksplosionen, mens ord får mere og mere indflydelse, jo mere de udbredes og først daler den dag, de bliver glemte.

En anden form for Jihad er Jihad bel amal, som betyder Jihad ved at udføre arbejde. Denne Jihad går ude på, at man igennem ens handlinger hjælper andre mennesker. Altså at man gør noget godt for ens medmennesker ved at udføre noget arbejde.

Den lille Jihad

Denne Jihad hedder på arabisk Jihad bel Qetal, som betyder Jihad ved at kæmpe. Det er denne Jihad som de fleste har hørt om og stadig den, som de fleste har misforstået.

Denne Jihad må kun udføres, når muslimerne angribes, altså som forsvar. Det er strengt forbudt for muslimerne at være dem, der starter en krig eller være dem, der er skyld i at blod udgydes. Gud stadfæster i Koranen:

"Og kæmp for Allahs sag mod dem, som bekæmper jer, men vær ikke angribere, thi Allah elsker ikke angriberne." (Sûrat al-Baqarah 2:190)

Her ser vi at muslimerne skal kæmpe mod dem, som bekæmper en, men at dette kun må være som forsvarsmekanisme, da Allah ikke elsker angriberne. Allah siger i et andet vers:

"Tilladelse (til at kæmpe) gives dem, mod hvem der kæmpes, fordi de har lidt uret. Og Allah er visselig Mægtig til at hjælpe dem. (Tilladelse gives) dem, der er blevet drevet ud af deres hjem med urette, fordi de sagde: Vor Herre er Allah (alene).. "(Sûrat al-Hajj 22:39-40)

Her ser vi igen, at tilladelsen til at føre Jihad kun gives dem, som selv er blevet angrebet eller drevet ud af deres hjem. Altså igen er Jihad stadfæstet som en forsvarsmekanisme og ikke en undskyldning til selv at starte krig og udgyde blod i Allahs navn. I et andet koranvers læser vi:

"...Allah forbyder jer ikke, hvad angår dem, der ikke har kæmpet mod jer på grund religionen, og som ikke har drevet jer ud af jeres hjem, at I er venlige og retfærdige imod dem thi Allah elsker de retfærdige. Allah forbyder jer kun angående dem, der har kæmpet mod jer på grund af religionen og har drevet jer ud af jeres hjem og hjulpet (andre) med at drive jer ud..." (Surât al-Mumtahanah 60:9-10)

I dette koranvers ser vi, at Allah ikke har forbudt muslimerne i at være retfærdige samt venlige imod dem, som er venlige overfor muslimerne. Tværtimod elsker Allah de retfærdige, og derfor er det en god ting at tage godt imod ens medmennesker, om de er muslimer, jøder eller kristne.

Hvis det kommer til det punkt, hvor muslimerne angribes, er der sat nogle kriterier for hvordan muslimerne skal handle. Allah siger derfor i koranen:

"O, I som tror, vær standhaftige for Allah(s sag), (idet I er) vidner med retfærdighed. Og lad ikke fjendskab fra et folk forlede jer til synd, så I ikke handler retfærdigt. Vær retfærdige! det er nærmere ved gudsfrygt. Og frygt Allah, thi Allah er vel vidende om, hvad I gør." (Surât al-Mâ'idah 5:9)

Her ser vi, at selvom muslimerne angribes og føler fjendskab, skal man af denne grund ikke handle i vrede og dermed uretfærdigt. Muslimerne skal bevare deres fornuft og handle retfærdigt. Det er derfor ikke tilladt for muslimerne at dræbe fjenden af had, men kun dræbe modparten i krigen fordi det er nødvendigt. Krigen må altså ikke være en personlig sag.

Profetens fætter og svigersøn Ali (fred være med ham) var engang i krig og kæmpede mod en af lederne af modpartens hær. Da Ali skulle til at give det dræbende slag, blev han spyttet på af modparten. Ali sænkede derfor sværdet og trak sig tilbage, gik frem og tilbage flere gange for derefter at vende tilbage og give det dræbende slag. Efter denne hændelse undrede muslimerne sig og derfor spurgte Ali om, hvorfor han handlede således. Svaret han gav var, at han ikke kæmpede en personlig kamp, men en kamp for

ingen andre end Allah. Da modparten spyttede ham i ansigtet, blev Alis vrede tændt, og hvis han dræbte personen lige efter, så havde drabet været personligt, og det er ikke tilladt at dræbe et andet menneske af personlige årsager.

Muslimerne må ej heller være barbariske i deres handlinger. Ældre, børn og kvinder må ikke dræbes. Yderligere må træer, afgrøder og bygninger ikke ødelægges. Jihad som muslimerne deltager i er alene en handling, som er til for at bekæmpe det uretfærdige og lade retfærdigheden sejre.

Jeg afslutter derfor ved at citere Karen Armstrong, en tidligere nonne og berømt ekspert i Mellemøstens historie. Hun skriver i sin bog Holy War (Hellig Krig):

Ordet Islam kommer fra det samme arabiske rod, som ordet fred og Koranen dømmes krig som en abnorm tilstand af anliggende modsat af Guds vilje: "Og søg ikke at skabe ufred på jorden, thi Allah elsker ikke dem, der skifter ufred." (Koranen 28:77). Islam retfærdiggør ikke meget aggressiv krig eller udryddelse, ligesom Toraen gør i de fire første bøger af Biblen. Som en mere realistisk religion end Kristendommen, anerkender Islam at krig er uundgåelig og nogle gange en positiv pligt for at fjerne undertrykkelse og lidelser. Koranen lærer os, at krig skal være begrænset og opført på en human måde, så meget som muligt. Mohammed havde ikke kun kæmpet imod folket fra Mekka, men også imod den jødiske stamme i området og den kristne stamme i Syrien, som planlagde et angreb imod ham i alliance med jøderne. Dog fik dette ikke Mohammed til at fordømme Bogens Folk. Hans muslimer var tvunget til at forsvare dem selv, men de kæmpede ikke en hellig krig imod deres fjenders religion. Da Mohammed sendte hans frigivne slave Zaid i toppen af den muslimske hær imod de kristne, fortalte han dem at de skulle kæmpe modigt men humant i Guds sag. De måtte ikke forulempe præster, munke og nonner, ej hellere de svage og hjælpeløse folk, som var ude af stand til at kæmpe. Der måtte ikke være nogle massakrer af civile, ej hellere måtte de fælde et eneste træ eller rive en bygning ned. Dette var meget forskelligt fra Joshuas krige.

Mohammad Al-Jizani er shia-muslim med irakisk baggrund og debattør på religion.dk